

sering. Der har ikke været nogen ordfører, der har sat spørgsmålstejn ved de syv visioner eller sat spørgsmålstejn ved, at vi systematisk skal have planlagt arbejdsmiljøarbejdet inden for de syv hovedområder.

Det åbne spørgsmål for mange af ordførerne, hvor nogle så har formuleret det lidt mere kritisk end andre, har været: Hvordan kommer vi så videre? Men der er i hvert fald en klar tilslutning til, at der er behov for at styrke arbejdsmiljøindsatsen, og at de syv konkrete forebyggelsesvisioner udgør grundlaget for en sådan styrket indsats.

Vi har nu en handlingsplan, hvor jeg vil tillade mig at sige, at hele Folketinget står bag. Det er en plan, som regeringen og Folketinget bakker op, og det også et program, som arbejdsmarkedets parter bakker op. Det er faktisk et godt rygstød for den kommende indsats, og jeg tror faktisk ikke, at der er ret mange lande, hvor man kunne gøre kunststykket efter.

Handlingsprogrammet er nu grundlaget for regeringens politik på arbejdsmiljøområdet, og regeringen er forpligtet til at leve op til de målsætninger, der kommer til udtryk i de syv visioner. Undersøgelser har vist, at befolkningen er med os, at befolkningen faktisk i stigende grad prioriterer et godt arbejdsmiljø – endda frem for flere penge i lønningsposen. Dét danner også et godt grundlag for den nødvendige politiske indsats på området. Jeg synes så, at vi skylder befolkningen at gøre os nogle anstrengelser.

Vi skal alle være mere opmærksomme på vores arbejdsmiljø, og arbejdsmiljøloven – folkesagen, som jeg har beskrevet den som – skal have en langt mere fremtrædende placering i vores bevidsthed både som enkeltpersoner og som politikere. Det er ikke noget, der kommer fra den ene dag til den anden, og også derfor har handlingsplanen dette forholdsvis lange tidsperspektiv.

Med den positive opbakning, der er til handlingsprogrammet, har jeg kun at sige, at der er god basis for den konkretisering, som der på en lang række områder både er brug for og behov for, og som vi også skal arbejde på. Jeg skal nok senere i debatten komme ind på, hvad det er, jeg mener. Men det, der er også er utrolig vigtigt, er, at det er konkretiseringsgrader, der også skal fastholde arbejdsmarkedets parter på deres ansvar, for de har et meget stort ansvar, men vi har altså også et stort ansvar og måske specielt ansvaret for at holde parterne fast på deres.

Handlingsplanen er en fælles ramme for, hvor vi skal hen, men vi skal – som jeg antydede før – løfte i flok, dvs. både det politiske system og parterne. Hver enkelt virksomhed, hver enkelt medarbejder, hver enkelt organisation og hver enkelt aktør på arbejdsmiljøområdet skal gøre en ekstra indsats og skal også spille bedre sammen.

Det er faktisk ikke tilfældigt, når jeg – som arbejdsminister – og regeringen stiller så skarpt ind på virksomhederne, som vi har gjort i redegørelsen og i handlingsplanen, for det er på virksomhederne, ulykkerne sker, og det er på virksomhederne, skaderne opstår. Det er også her, der både kan og skal forebygges.

Arbejdsmiljøet skal derfor gøres til en naturlig del af hverdagen på den enkelte virksomhed, og derfor skal virksomhedernes arbejdsmiljøarbejde udvikles og styrkes, så de bedre bliver i stand til selv at løse og selv at forebygge arbejdsmiljøproblemer. Jeg vil godt fremhæve to centrale redskaber, der skal til for at hjælpe virksomhederne.

Det ene er kravet om, at alle virksomheder skal gennemføre arbejdspladsvurderinger. Det er et meget vigtigt middel til at styrke det forebyggende arbejdsmiljøarbejde, og det skal sikres, at både ledelse og medarbejdere tager ansvar for arbejdsmiljøet og i fællesskab systematisk gennemgår virksomheden – gerne på skrift, sagt til fru Jette Gottlieb – vurderer arbejdsmiljøforholdene og også tager de nødvendige skridt, der skal til for at forebygge arbejdsmiljøproblemerne.

Det andet, der er vigtigt, er også noget, der har været fremme fra stort set alle ordførerne, nemlig en styrkelse af sikkerhedsorganisationen. Dette kan dels ske ved at forbedre det, som fru Jette Gottlieb var meget optaget af, nemlig uddannelsen af sikkerhedsrepræsentanter og sikkerhedsgruppemedlemmer, og dels ved at give adgang til en mere fleksibel organisering af arbejdsmiljøet, så der kan skabes en bedre og større sammenhæng mellem arbejdsmiljøarbejdet og virksomhedernes øvrige drift. Det var noget af det, som Det Radikale Venstres ordfører var optaget af: en mere fleksibel brug af sikkerhedsorganisationen i sammenhæng med samarbejdsudvalget.

Men der vil fortsat være brug for, at virksomhederne kan få støtte udefra til at løse problemerne. Det er ikke alle virksomheder, der har evner og ressourcer til at løse problemerne selv, og desværre er der faktisk også nogle, der hver-